

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΑΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

‘Η άνεργία τής ‘Αμερικής. Μία περιπετειώδης περεία πρὸς τὴν Βασιγκτῶνα. Τὸ ὄνειρο τοῦ ἀλήτη πρὸ κοινοῦ ἐστὶν τὸ πάρκο. ‘Η πρῶτος φιλολογικὴ ἀπογοητεύσις. Χρυσοθήρας ἐπὶ Κλεντίκ. ‘Ἐνα ταξεῖδι, ἀληθινὴ εὐδυσσεύς. ‘Η πείνα! ἡ πείνα! ἡ πείνα!...’ Ὁ πρῶτος θρίαμβος. ‘Η δόξα, ὁ πλοῦτος καὶ ὁ θάνατος.

Β’
Τὸ βιβλιόσημο τοῦ Λόντον
πρῶτη τοῦ φιλολογικῆ ἐπιτυχία, βραβεύθεισ’ ἓνα διαγωνισμό διηγήματος πού εἶχε προκηρύξει μιά ‘Αμερικανικὴ ἐφημερίς.

Σήμερα οὐκ δίνουμε τὴ συνέχεια.
Κατὰ τὸ 1894 μιά μεγάλη οικονομικὴ κρίσις ἔξοπασε στὶς ‘Ηνωμένες Πολιτεῖες, ἡ ὁποία εἶχε ὡς ἐπακόλουθο τὴ δημιουργία εκατοντάδων χιλιάδων ἀνέργων. Πολλοὶ τυχοδιώκτες τότε, ἐπωφελοῦμενοί τῆς ἐστιαρίας, ἄρχισαν νὰ σχηματίζουσαν ομάδες ἀπὸ ἀλήτες καὶ ἄλλα ὑποκτα στοιχεῖα. Σκοπὸς τῶν ἦταν νὰ πᾶνε στὴ Βασιγκτῶνα, νὰ καταλάβουσαν τὸν δημοσίους κήπους καὶ νὰ ἐκβιάσουσαν ἐκεῖ τὴν κυβέρνησι ἢ νὰ δώσῃ δουλειὰ στοὺς ἀνέργους ἢ νὰ τοὺς βοηθήσῃ οικονομικῶς. ‘Η πολυάριθμος ὁμοῦς αὐτῆς ομάδες διασκορπισθῆσαν ἀπὸ τὸ στρατό, προτοῦ φθάσουσαν στὸν προορισμὸ τῶν. Μέσα σὲ μιά ἀπ’ αὐτῆς, ἦταν καὶ ὁ Τζάκ Λόντον, ὁ ὁποῖος ὅμως, στὴ μέση τοῦ δρόμου, παρήτησε τοὺς ἄλλους συντρόφους του καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του μόνος. Πέφασε βροντὰ καὶ κάρπου, περιπλανήθηκε σὲ ἀγνωστὰς τοῦ πολιτείας καὶ δούλευε μεροκαματιῶνος πὸτ’ εἶδε καὶ πὸτ’ ἐκεῖ, μόνοντος πότε νησιτικὸς καὶ πότε τρώγοντας ἓνα κομμάτι ξερὸ ψωμί. ‘Αλλὰ οὐτε ἡ πείνα, οὐτε ἡ κορυφαία, οὐτε τὸ κρῖο τοῦ ὑπαίθρου, σὲ ὅποιο κομμάτι τῆς νύχτας, τὸν ἀποθάρρυναν.

Ὅταν ἐφθασε τέλος στὴν Βασιγκτῶνα κατάρθρωσε νὰ προσληθῆ ὡς ἓνα γαροῦ. Ἐκεῖ ἄρχισε πάλι νὰ κἀνὴν παρὰ μὲ ἀνθρώπους τῆς ἐσχάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης καὶ νὰ συλλάβῃ στὰ πόδια ὑποκτα καταγῶγια. ‘Ἐνα βράδι ἡ ἀστυνομία ἔκανε αἰφνιδισμὸ σ’ ἓνα ἀπ’ αὐτὰ καὶ συνέλαβε πολλοὺς συντρόφους του. Ὁ Τζάκ κατάρθρωσε νὰ ξεφύγῃ περῶντας ἀνέμεσα ἀπὸ τὰ πόδια ἐνὸς ἀστυφύλακος, κ’ εἶτα γλῦτως ἀπ’ τὴ φυλακὴ. Ἐτρεξε ἀμέσως τότε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸν, πῆδῃσεν ὡς ἓνα βαγὼν μὲς ἐμπορικῆς ἀμαξοστοιχίας κ’ ἐφυγε γὰρ τὴ Βαλτιμόρη. Μόλις ὅμως ἀποβιβάσθηκε ἐκεῖ, βρέθηκε πάλι μπρὸς ὡς ἓνα ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὸ ὑποκτο ἔξωτεροῦ τοῦ θέλης νὰ τὸν συλλάβῃ ὡς ἀλήτη. Ὁ Τζάκ Λόντον τὸ βράδι ἀμέσως στὰ πόδια. Ἐτρεξε ὅλη τὴ νύχτα στοὺς δρόμους τῆς Βαλτιμόρης, τὴν ὁποία δὲν ἐγνώριζε καθόλου.

Στὸ τέλος, ἀποκαμωμένος, πεινασμένος κ’ ἐλεινός, ξαναβρέθηκε στὸ σταθμὸν, ἀνέβηκε ἀπάνω στὴ σκεπὴ κάποιου σκευοφόρου καὶ εἶτα ξαναγύρισε στὴν Βασιγκτῶνα.

Ἐκεῖ ἄρχισε πάλι νὰ κἀνὴν παρὰ μὲ ἀλήτες. Πολλοὶ ἀπ’ αὐτοὺς ἦσαν ἀνθρώποι ἀποκηρῆνοι στὴ ζωὴ τους, οἱ ὁποῖοι ὠστόσο εἶχαν ἐξαιρετικὴ μόρφωσι καὶ τοὺς ὁποῖους τὸ πιστό, τὸ χαρτοπαίγιο καὶ οἱ ἀτυχεῖς ἐρωτες τοὺς εἶχαν κατανήσει ἐταί. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ κάποιος δικηγόρος ἀπ’ τὴν Φιλαδέλφεια ἀπ’ τὸν ὁποῖον ὁ Τζάκ Λόντον ἔμαθε πολλὰ πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα συμπλήρωσε τὶς γνώσεις του. ‘Η φιλία ὅμως ἐκείνη τὸν στολίζουσε πολὺ ἀκριβὰ. Γιατὶ κάποτε πού πήγε στὸ Νιαγάρα Φάλλς γὰρ νὰ συναντήσῃ τὸν δικηγόρο ἓνας ἀστυφύλακος τὸν συνέλαβε ὡς ἀλήτη καὶ τὸν πήγε στὸ τμήμα. Ὁ Τζάκ Λόντον καταδικάσθη τότε σὲ φυλακίσι ἀρκετῶν μηνῶν καὶ κλεισθῆσε σὲ μιά φυλακὴ τῆς ὁποίας τὴν ἀφόρητὴ ζωὴ περιέγραψε ἀργότερα στὸ γνωστὸ βιβλίον του ‘Ὁ Ἀρόμος’.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς φυλακισέως του, τὼριξε πάλι στὸ διάβασμα καί, πολλὰς φορὰς, ἐστερεῖτο τὸ ψωμὶ του γὰρ ν’ ἀγοράσῃ βιβλία μεταχειρισμένα καὶ νὰ διαβάζῃ. Μὰ καὶ δταν βγῆκε ἀπ’ τὴν φυλακὴ δὲν ἠτύχησε: οἱ ἀστυφύλακες τὸν κυνηγοῦσαν ἀδιάκοπα ἐπὶ ἀλητεῖα.

Ὁ μέγιστος συγγραφεὺς θυμῶταν πάντοτε τὴν πρώτῃν γαιωνὰ τῆς Βοστώνης, στὰ πάρκα τῆς ὁποίας κομῶταν τότε ἀστεγος, νησιτικὸς καὶ κουρελῆς.

Μιά νύχτα, καθὼς πού τουρτουρίζε ἀπ’ τὸ κρῖο ἐπάνω ὡς ἓναν πάγκο τοῦ δημοτικῶν κήπων καὶ πού τοῦ κάκου σήκωνε τὸ μαχάρι τοῦ σακαίου του καὶ κατέβριζε ὡς τ’ αὐτὰ τὸ καπέλλο γὰρ νὰ μωρέσῃ νὰ ζεσταθῇ λίγο καὶ νὰ κοιμηθῇ, πρὸβαλε ξαφνικὰ μπροστὰ του ἓνας ἀστυφύλαξ. Ὁ Τζάκ Λόντον μὲ τὸν εἶδε ἄρχισε νὰ μολογῆ ἰσχυρὰ σὺν νάβριζε ὄνειρο.

Ὁ ἀστυφύλαξ τὸν σκιδόνησε καὶ τὸν ρώτησε:
— Τί λές αὐτοῦ μόνος σου;
— Ὁ, τίποτε! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Ὁνειρευόμουν ἓνα ὄρατο πάρκο...
— Ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ πάρκο;

— Στὴν Ἰαπωνία.
— Καὶ πῶς εἶνε;
— Ἄ! εἶνε θαυμάσιον.

Καὶ ἄρχισε νὰ περιγράφῃ μὲ τὰ πῶδ ζωηρὰ χρώματα τὸ φανταστικὸ ἐκεῖνο γαυροπνεῦκο πάρκο στὸν ἀστυφύλακα. Ἐκείνος γοητεύθηκε τόσο πολὺ ἀπ’ τὴν ἀφήγησίν του, ὥστε τὸν ἄκουγε ἐπὶ δύο ὄρες σὺν ὑπνωτισμῶν, ξεχνώντας τὴν ὑπερησῖα του καὶ ξεχνώντας ἀκόμα πῶς αὐτὸς ἦταν ὄργανο τοῦ νόμου καὶ ὁ συνομιλήτης του ἐκείνος ἀλήτης, τὸν ὁποῖο ἐτρεπε νὰ συλλάβῃ. Στὸ τέλος βλέποντας διὰ τὸ Τζάκ Λόντον τρεμοῦλιαζε ἀπ’ τὸ κρῖο τόσο πολὺ ὥστε νὰ χτυποῦν τὰ δόντια του, τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε λίγα χρήματα γὰρ νὰ φάῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ σὲ κανένα ξενοδοχεῖο.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ἀλήτικῆς ζωῆς, ὁ Τζάκ ξαναγύρισε στὸ πατρικὸ του οἶκον. Τὴν φορὰ αὐτὴ εὐτυχῶς τὸ βρήκε σὲ καλὴ κατάστασιν. Ἐτοῖ ὁ Τζάκ μπόρεσε ν’ ἀφοσιωθῇ στὶς σπουδῆς του. Εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ συνηθίῃ τὴν τακτικὴ καὶ μεθοδικὴ ἐργασία.

Φοίτησε στὸ Κολλέγιο τοῦ Μπέρκελεϋ, ὅπου γνώρισε πολλὰς προσωπικότητες καὶ ἀπέκτησε τὴ φιλία τῆς Αἰλῆς Μάιντ, τῆς νεᾶς τῆν ὁποία περιέγραψε ἀργότερα στὸ βιβλίον του ‘Μαρτὲν Ἐντὲν’.

Τὸ 1896 ἐτοιμαζόταν νὰ πηρῇ στὸ Πανεπιστήμιον. Ἀλλὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ τοῦ ἐκλήσαν τὰ χρήματα καὶ γι’ αὐτὸ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ὄνειρο ἀνωτέρον σπουδῶν. Τότε ῥιζήκε μὲ τὰ μωστρα τῆν φιλολογία καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ ἐντατικὰ, καλλιεργώντας διὰ τὰ εἶδη τῆς φιλολογίας. Ἐγραψε ἐγχειρίδια ἐπιστημονικὰ, μελέτες κοινωνιολογικῆς, διηγήματα, ποιήματα λορικὰ, στίχους χουμοριστικῶς, κλπ. Ἀλλὰ δλον οἱ ἐκδόσεις, στοὺς ὁποῖους ἀπετέθησαν, ἀρνήθησαν νὰ τοῦ ἐκδώσουν τὰ ἐργα του.

Αὐτὸν τὸν λύπησε πολὺ, πρὸ πάντων γὰρ λογαριασμὸ τοῦ πατέρος του, ὁ ὁποῖος ἐτρεπε τυφλῇ πεποιθῆσῃ στὴν ἀξία τοῦ γιοῦ του καὶ ὁ ὁποῖος συνήθιζε πάντα νὰ λέῃ γι’ αὐτὸν σὴ γυναῖκα του:

— Μὴν ἀνησυχίτε γὰρ τὸν Τζάκ! Αὐτὸς θὰ ἐπιτύχῃ, σὲ τὸ ὑπόκομον. Αὐτὸς εἶνε πλάσιμῶς γὰρ νὰ κυριαρχήσῃ στὴ ζωὴ καὶ τίποτε δὲ θὰ μωρέσῃ γὰρ τὸν ἐμποδίσῃ, ἀπολύτως τίποτε. Ἡ ἀποτυχία αὐτῆ εἶνε ἓνα σηματοῦ σταμάτημα πρὶν ἀπὸ τὸ θρίαμβον.

Γὰρ νὰ βοηθήσῃ τὸν πατέρα του, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν πέρνοντα τὰ γεράματα, ὁ Τζάκ ξαναῤαρχήθηκε ἄλλη μιά φορὰ στὴ δουλειὰ καὶ μπῆκε ὡς ἐργάτης ὡς ἓνα πλυντήριο πού βουκόταν ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἡ δουλειὰ ἐκείνη τὸν κατακούρασε.

Στὸ 1897 γινόταν πολλὸς θόρυβος γὰρ τὸ Κλεντίκ, στὸ ὁποῖο ἀνεκαλύπτοντο διαρκῶς καὶ νέα κοιτάσματα χρυσοῦ. Κάθε μέρα ἐφαγαν χιλιάδες χρυσοθήραι γὰρ τὴ μαγικὴ ἐκείνη χώρα τοῦ χρυσοῦ.

Στὴν ἀπελπισία τοῦ ὁ Τζάκ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς χρυσοθήρας. Δὲν εἶχε ὅμως χρήματα γὰρ ν’ ἀγοράσῃ διὰ τ’ ἀπαραίτητα γὰρ τὴν ἐκπατρία ἐκείνη, δηλαδὴ ρούχα, σκεπὴ, ἐργαλεῖα, σκαπάνες, φτυάρια κλπ. Εὐτυχῶς βρέθηκε τότε ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς του Ἐλίζας, ὁ ὁποῖος ἠθέλεε κ’ αὐτὸς νὰ πᾶν νὰ γίνῃ χρυσοθήρας, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ φύγῃ μόνος του. Ὅταν ἔμαθε ὅμως τὸ σχέδιον τοῦ Τζάκ, στὴν περὶα καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ ὁποῖου εἶχε μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη, προσεφέρθη νὰ καταβάλῃ τ’ ἀπαιτούμενα καὶ γι’ αὐτὸν χρήματα γὰρ νὰ φύγουν μαζὺ. Ὁ Τζάκ παρ’ ὅλον διὰ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ γαμβροῦ του ἦταν ἐσπράλῃς, δέχθηκε πρόθυμα τὴν πρότασι του κ’ ἐφυγαν μὲ κάποιον πλοῖον. Ἐπάνω στὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖο ἦταν γεμιστὸ ἀπὸ χρυσοθήρας, βῆσαν καὶ ἄλλοι τρεῖς γνωστοὺς τὸν μὲ τοὺς ὁποῖους ἀπετέλεσαν μιά παρέα.

Ἐπειτα ἀπὸ πολὺνήμερο ταξεῖδι ἐφθασαν ὡς ἓνα χωριὸ Ἰνδῶν ἐρυθροδέρμων, τὸ Ντυέκ. Ἐκεῖ ἔφταν ὁργανωθεῖσι χιλιάδες χρυσοθηρῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔκαναν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ τριγυρίζουσαν ὅλη μέρα μέσα στὸ χωριὸ, φωνάζοντας καὶ χαιρονομώντας γύρω ἀπ’ τὶς ἀποσκευῆς τοῦ πού ἀποτελοῦσαν ὁλόκληρον βουνόν.

Ὁ Τζάκ εἶπε τότε στὸ γαμβρὸ του καὶ στοὺς ἄλλους τρεῖς συντρόφους του πῶς ἐτρεπε νὰ φύγουν μιά ὄρ’ ἀρχίζοντας ἀπ’ τὸν τρελοκομεῖο ἐκεῖνον, προτοῦ πέσῃ ἡ βαρυντικὴ αὐτὰ τοὺς ἀποκλείσει ἐκεῖνῶς, γιὰτὶ ὁ γεμιστὸς τῆς Ἀλδασίας ἐπέτρεπε τὰ πάντα. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐρυθροδέρμων ζήτοσαν μισθὸν πῶδα γὰρ νὰ μεταφέρουσαν τὶς ἀποσκευῆς ἀπ’ τὸ Ντυέκ στὴ λίμνη Λίντερμαν. Γὰρ νὰ φθάσουσαν στὸ Happy Camp (Καταυλισμὸς τῆς Ἐδυτίας) πού ἦταν ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς διαδρομῆς γὰρ τὴν περιοχὴ τῶν χρυσορρυχείων, ἐτρεπε νὰ περάσουσαν μεγάλους χερμάτους μὲ τὰ νερὰ παγωμένα, νὰ ἀνεβῶν ἀντιστοίφους τὸ ῥεῖμα τους, ἔως ὅτου νὰ φθάσουσαν κάτω ἀπ’ τοὺς ἀπόκρημους βράχους τῆς ὄχθης τῆς Μεγάλης Λίμνης.

Ὁ Τζάκ Λόντον στὸ ἰδιόκτητο γιῶν του.

ΑΡΠΑΓΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΓΟΓΕΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΣ ΜΑΣ ΕΠΗΡΑΝ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

'Ενας φτωχός γεωργός πού ανακαλύπτει ένα άριστούργημα. Τό πρώτο κρησφύγετο της 'Αφροδίτης. Στό σταύλο !... Τό σκίσιμο τού Γάλλου άξιωματικού. 'Ο άμαρτωλός καλλήγερος. Ο...μνηστήρης της 'Αφροδίτης. 'Η άπαγωγή της, κλπ.

'Ετσι τυχαία έπος και τόσα άλλα άριστούργηματα της αρχαιότητος, άνεκαλύφθη και η 'Αφροδίτη της Μήλου.

Κατά τό 1820 ένας φτωχός γεωργός από τη Μήλο, ό Γιώργος Κεντροτάς η Μοτόνης, ξελόκωνε τό χωράφι της, τό όποιο βρισκόταν κοντά στά έρείπια του θεάτρου της αρχαίας πόλεως.

'Εξαφνα ενώ χτυπούσε με την άξίνα στη ρίζα κάποιου βράχου έβγαλε μερικέσ πέτρες, κάτω από τις όποιεσ έχασκε μία μεγάλη μαύρη τρύπα και άναδίνονταν μία μουρδιά μουλάς. Κεντρισμένος από περιέργεια ό φτωχός ζευγαλιότα, κ' έχοντας άκόμα την έλπίδα ότι θαύρισκε εκεί κάποιο κρημένο θησαυρό, άρχισε να βγάξει με φούρια και τις άλλεσ πέτρεσ, η όποιεσ, όπως προείπε, ήσαν λαξευμένεσ και σχηματίσαν άψίδα. 'Αφού τέλοσ έβγαλε άκοτετέσ άπ' αυτές, σκίζοντας βυτερα στην τρύπα είδε πούσ βρισκόταν μπροσ ό ένα ύπόγειο δωμάτιο, λαξευμένο μέσα στό βράχο, κ' ένα είδος κατακόμβησ γεμάτησ από διάφορα μάρμαρα. Χωρίς να χάσει καιρο τότε πήδησε μέσα στην τρύπα και άνέστη από τη σκοτεινή κατακόμβη στό φώσ της 'Απριλιάτικησ ήμέρασ—ήταν 8 'Απριλίου τό ύπερχο άριστούργημα της 'Αφροδίτησ, τό μυσό δηλαδή άγαλμά της από την όσφην και πάνα.

'Η 'Αφροδίτη της Μήλου, έργο 'Ελληνιστικησ έποχησ, άπετελειτό όπωσ όλα τά άγαλματα της περιόδοσ αυτήσ από διάφορα κομμάτια, τά όποια κατόπι αναμοιολογούσε ό τεχνίτησ.

'Υστερα λοιπόν από μερικέσ βρομάδεσ ό φτωχός γεωργός, μεθυμένος από τό πρώτο του ευρημα εξακολουθούσε να ψάχνει μέσα στό σκοτεινή κατακόμβη, όπου βρήκε και τό άλλο μυσό τού άγάλματος, καθώς και τρέξ.

Την έποχή εκείνη βρισκόταν προσωρινέμο στό λιμάνι της Μήλου κάποιο Γαλλικό πολεμικό πλοίο, περιμένοντασ πρώμο άγγει για να ταξειδέψη. 'Ενας από τούσ άξιωματικούσ τού πλοίου αυτού παρακολουθούσε με περιέργεια την παράξενη έργασία του φτωχού γεωργού, η όποια δεν έμοιαζε καθόλου με τη συνηθισμένη καλλιέργεια τών χωραφιών. Πήδησε λοιπόν άμέσωσ στην έστρα και συρμόνεσ απόσ τόν άνήφορο πληρίασε και κούφτηκε πίσω από ένα θάμνο. 'Εκει μαγεμένος από την ύπεροψη και μαρμαρίνου άριστούργηματοσ, τό ιγνογούσε και κατοπι έφυγε. 'Ο άξιωματικός αυτόσ άνομάζονταν Ντουμιν ν' Ουβρίλ. Στο μεταξύ ό φτωχός γεωργός, τρελλός για τό ευρημά του, άλλα και περίφοροσ μιν, τό άπάσιον τόν άνετικίμπο αυτό θησαυρό του, μετέφερε την 'Αφροδίτη στό φτωχικό κολιβρι του τυλιγμένη μέσα σέ τσουβάλια και την έκρυψε στό...σταύλο του.

'Ο άξιωματικός Ντουμιν ν' Ουβρίλ μετά λίγο καιρό συναντήθηκε στην Κων/πολη με τό γραμματικό της εκεί Γαλλικήσ πρεσβείασ, τόν κομητα Μάρκελλο, τόν άγαλμα, 'Οταν όμοσ ό Μάρκελλοσ έφτασε στη Μήλο, η 'Αφροδίτη είχε άπαχθή από... κάποιον καλόγερο και είχε φορωθή ό ένα καράβι Σπετσιώτικο. 'Ο καλόγεροσ αυτόσ ήθελε να την πάη δωροσ στό Πατριαρχεία, όπου εκάλειτο να δώση λόγο για κάποια περιπέτεια του με μία άλλη... ζωντανή 'Αφροδίτη! 'Ο Μάρκελλοσ πριν άκούη άποπλεύση τό Σπετσιώτικο καράβι με τό πολιτυμώτατο φοριό του, έτρεξε κ' εκάλισε σέ συμβούλιο τούσ προεστούσ της Μήλου, στούσ όποιούσ έδειξε τά έγγραφα τόν καθώς και συστατικό γράμμα τού Πατριάρχου Γρηγορίου τού Ε', τού άπαχθισθέντοσ μετά ένα χρόνο από τούσ Τούρκουσ. 'Υστερα από φόβο μήπωσ άποπλεύση τό καράβι με την 'Αφροδίτη, ό Μάρκελλοσ με μερικούσ Γάλλουσ άξιωματικούσ έπεριβόδησαν σέ μία βάρκα της Γαλλικήσ σκούνασ. 'Εσσοφάτε» και διευσθύνονταν πρós τό καράβι, όταν είδαν κάποιον έστραπο να καλιάζει πρós την κατηφορία και να ίδιχη μέ στενωρεία φωνή διαταγέσ στόν πλοιαρχο τού καραβιού με την 'Αφροδίτη να άποπλεύη άμέσωσ. 'Ο καρβαλλάρησ αυτόσ ήταν ό καλόγεροσ πού είχε... άπαγάγη την 'Αφροδίτη. Τη στιγμή εκείνη ό Σπετσιώτικό πλοιαρχοσ ύψωσε Τουρκική σημαία και σύγχρόνουσ έστρεψε τό ντουφεκι του κατά της Γαλλικήσ βάρκασ, έτσι της όποιασ έβέβαινε ό κομητ Μάρκελλοσ και οι Γάλλοι άξιωματικοί. Τότε όμοσ ύψωσαν και αυτοί τη Γαλλική σημαία. 'Ο 'Ελλην πλοιαρχοσ τά χρειάστηκε κ' έστειλε πρεσβεία να ζητήσει συγγνώμη.

Κατόπι όλων αυτών ό Μάρκελλοσ άφού πλήρωσε άρκετά χρημάτα στό φτωχό γεωργό Κεντροτά, καθώς και στόν καλόγερο, έπήρε την 'Αφροδίτη και τη φόρτισε στην ίδια βάρδασ της Γαλλικήσ σκούνασ 'Εσοτατέ». 'Ακολούθωσ τό άριστούργημα αυτό μετέφθη στη Γαλλία και έκοποθετήθη στό άνάκτορο τού Λούβρου, όπου έχει γίνει τό παγκόμοιο προσκύνημα.

'Αλλά στο δρόμο τούσ βρήκαν πολυάριθμεσ και άλλεπάλληλεσ λιμνοίλεσ, η όποιεσ τούσ άνάγκαιαν να κάνουν μεγάλουσ γούρωσ σκαφραλόνοντασ πάνω σέ άποκρημινοσ βράχουσ, έπειδή δεν είχαν να πληρώσουν τά κολοσιαία ναύλα που ζητούσαν οι 'Ινδιάνοι βαρκάρηδεσ για να τούσ περνούν με τίσ βάρκεσ τούσ στίσ άπέναντι όχθεσ.

'Ολεσ αυτέσ η δυσκολίεσ άνάγκασαν τόν γεωργό τού Τζάκ μαζί με πολλούσ άλλουσ χρισουθήρεσ να διακόψη τό ταξειδι του. 'Ο Τζάκ όμοσ άτόρησε πάντα, τό συνέχισε μαζί με τούσ άλλουσ τρέισ συντόφουσ του.

Οι τέσσερεσ ρωσικίνδουνοσ εκείνοι τυχοδιώκτησ εξακολούθησαν με θάρροσ τό δρόμο τούσ με άπερίγραπτεσ δυσκολίεσ και έφθασαν τέλοσ στην τελευταία λιμνη πριν άπ' την Λίντεριανη. Αύτην όμοσ δεν μπορούσαν να την περάσουν με κανένα τρόπο. 'Ηταν σιχη και βαλτώδεσ. Τότε σταθήκαν και κατασκεύασαν μόνοι τούσ μία βαρκούλα, με την όποια κατώφθωσαν από τήν Λίντεριανη. 'Εκει όμοσ τούσ περιμένασ άλλεσ τρομερέσ δυσκολίεσ. 'Η περισοότερεσ άπ' τις μικρέσ λιμνεσ τις όποιεσ έπρεπε να περάσουν άκόμη—και ήσαν πολλέσ, άμέτρητεσ—πάγωναν άπ' τη χιονιά και έτσι οι τέσσερεσ χρισουθήρεσ άναγκασθούσαν να κουβαλούν στούσ ώμοσ τούσ τη βάρκα τούσ, από φόβο μην την χρισασθούσ πύ πέτρα. 'Οσάκιη την χρισμοποιούσαν, στο τιμωη καθόταν ό Τζάκ, ό όποιόσ ενά τά χέρια του είχαν έλυαίσει άπ' την παγωνιά, εξακολουθούσε με ύπεράνθρωπεσ προσπάθειεσ, βαγκώνοντασ μέχρασ αίματος τά χείλη του, να κρατή τό τιμωη και να διευσθύν την πορεία. 'Οταν περνούσαν τόν τρομερό πορθμό Γουίντυ 'Αρη, τούσ έπισωε μία τρομερή καταιγίεσ άπ' την όποια βούλαξαν πολλέσ βάρκεσ χρισουθηθέντ πού ταξειδούσαν μαζί τουσ. Μόνο η δική τουσ βάρκα γλίτωσε, χάρισ στην μεγάλη ναυτική πείρα τού Τζάκ Λόντον.

'Επί τέλοσ έφθασαν στην Ντάρβιον Σίτυ, την πρωτεύουσα της χρισουθηροσ περιοχησ. Στούσ όφρομωσ της πόλεωσ αυτέσ έπικρατούσε ένας συννοστισμόσ άπάνταστωσ, γιατί είχαν μενυεθή εκεί μεριάδεσ χρισουθηροι από όλα τά μέρη της γησ. Κάθε μέρα σημειωνόντουσαν φρονι και φρικαλέα έγκλημάτα. 'Εκει ό Τζάκ Λόντον γνώρισε τόν περιφομο σκόλο Μπουχ, τόν όποιο περιέγραφε στο γνωστό βιβλίο του 'Η φωνή τού Δάσουσ.

'Η τύχη δεν τόν ενόησε ούτε τη φορά αυτή και ό Τζάκ δεν κατώφθωε να βρη ούτε τό παραμικρό κοίτασμα χρισου.

'Οταν ήθετε τό καλοκαίρι κ' έλυοσαν οι πάγοι, ξαναγίνοσε πίσω στίσ 'Ηνωμένεσ Πιλιπέιεσ. 'Ο πατέρασ του είχε πεθάνει εν τώ μεταξύ κ' η μητέρα ύπέφερε την φορικώτερη δυστυχία. 'Ο Τζάκ Λόντον άναγκασθηκε να πείση πάμω στη χειρονακτική έργασία, με κουραζότανε τόσο όποτε έχγατέλεψε όλα τό φιλολογικά όνειρα. 'Η άπέλποια του ήταν τόσο ποι πολλέσ φορέσ ξεφώνιζε μόνοσ του :

— 'Η πείνα! 'Η πείνα! 'Η πείνα! Τίποτε άλλο από την πείνα δεν έγνώρισα άπ' την καταραμένη εκείνη ήμέρα πού έκλεμα τό κομμάτι τό κρέασ από τό σιμπαθητή μου...Και όμοσ νουίθωο και να μου λήη μέσα μου πωσ τό καθήκον μου εινε να εξακολουθούση τόν δρόμο της φιλολογιάσ. Πρέπει τό δουλέμω σάν σκυλί! 'Εστω λοιπόν. Θα τραβήξω μόνοσ μου τόν δρόμο μου χωρίσ την βοήθεια κανενούσ, και άν η επαίτιο με βρη γυμνόν και πενιασμένο, άσ μείνω γυμνοσ και πενιασμένο!...

Και άκολουθησε πιστά την άπόφασι του εκείνη. 'Επί τέλοσ όμοσ είχε φθάσει η ώρα της έπιτυχίασ.

'Αποκαμμένος ό Τζάκ Λόντον άπ' την καθημερινή χειρονακτική του έργασία, καθόταν τά βράδια κ' έγραφε τό περιφομο εκείνο έργο του 'Η φωνή τού Δάσουσ» στο όποιο περιέγραφε την φορική ζωή και τά βράσια τών χρισουθηρόν. 'Οταν τό τέλειωσε, τό έπιγε στόν διευσθιντή του 'Εσπερινού Ταχυδρομούσ, στόν όποιο άρεσε κ' ό όποιοσ τού έδωσε 700 δολλάρια για να τό δημοσιέιση.

'Η δημοσιέισησ εκείνη ήταν μία άποκαλύψη για τό κοινό. 'Αμέσωσ κάποιουσ εκδότησ έτρεξε στόν Τζάκ και τού προσέφερε 2.000 δολλάρια για να ξανατυπωση τη 'Φωνή τού Δάσουσ» και να την εκδώση σέ βιβλίο. Φυσικά ό Τζάκ δέχθηκε.

'Από τότε άφοσιώθηκε έντελέωσ στη φιλολογία κ' άρχισε να γράφη άδιάκοπα βιβλία, τά όποια πουλιόντουσαν σέ εκατονταδεσ χιλιάδων άντιτύπων. 'Ο Τζάκ Λόντον είχε γίνει πειά δίσημοσ και πλούσιος. Παρ' όλα αυτά έγραφε άδιάκοπα. Είχε άνάγκη από πολλά λεπτά για να πραγματοποιήση έναν παλαιό του ποθο.

Και πραγματικά μόλις μόρσεσ, παρήγγειλε και τού ναυτιήσαν ένα δικό του 'γκιω» με τό όποιο ταξειδούσε άνά τόν Ειρηνικό 'Ωκεανό. Στα ταξειδία του εκείνα έγραψε τά ώραιότερα έργα του. 'Επειτα άφώρασε ένα μεγάλο κτήμα, τό όποιο γέμοσε με έδα κ' άφοσιώθηκε στην κτηνοτροφία χωρίσ, έννοείται, να πάγη να γράφη. Στην μέση του κτηματόσ του είχε χτίσει ένα όραιο σπίτια πού τό είχε όνομάσει τό «Στείτο τού Λύκου». 'Αλλά τό 1913 ξεραράγη στο κτήμα του μία πυρκαϊή η όποια άποτέφρεσε τά πάντα. 'Η πυρκαϊά εκείνη τόν κατέστρεψε οικονομικά, γιατί ό Τζάκ είχε ύποθηκρευμένο τό σπίτι του. Γρηγόριο όμοσ με την εκδοσι νέων βιβλίων κατώφθωσε να συνέλθη πάλι. Δεν τού ήταν γραμμένο όμοσ να χαρή πολύν καιρο.

'Επειτα από τρία χρόνια άρρώστοσ και μετά άγωνία δυό μηνών η άρρώστεια εκείνη τόν όδήγησε τόν τάφο, τόν Νοέμβριο τού 1915. Λίγεσ μέρεσ πριν πεθάνη έλεγε :

— 'Ο θάνατοσ εινε γλυκόσ. 'Ο θάνατοσ ειν' η άνάτασις. Για σκεφθήτε, τι όφωρο πού εινε η 'ανάταυθ' κανεισ δια παντόσ. 'Α! 'Οταν θάρθη ό θάνατοσ θα τόν χαρητήσω γελαστόσ. Και εκράτησε τόν λόγο του...

